

[Ebba Strange]

delt mig, at man faktisk laver kurser i mægling. Jeg tror også, det er noget, vi skal lære. Hvis man skulle blive spurgt, om man kunne have lyst til sådan noget, tror jeg da, at vi alle sammen ville sætte pris på at få et kursus i nogle håndgreb, inden vi gik i gang med det. Men som sagt tror jeg, vi er lige så gode som nordmænd, svenskere, hollændere og englændere.

Jeg vil godt kommentere hr. Helge Adam Møllers indlæg, men jeg synes nu, jeg gjorde det i min opsamling. Men det vil blive forskelligt, og jeg er godt klar over, at det bliver en af de indvendinger, der også vil komme i den offentlige debat. Jeg kan såmænd ikke sige andet til det end det, jeg sagde, da jeg svarede på det, nemlig at retfærdighed ikke altid er at behandle alle ens, men at personerne oplever, at de bliver behandlet værdigt og ordentligt, at man lytter til dem, og at de føler sig respekteret.

Det kan være svært for os at vænne os til i et land som Danmark, hvor en af vores grundsatninger er det dér med lighed for loven. Hvor forskelligt det vil blive, er der ingen af os, der kan sige. Der kan også indarbejdes nogle mønstre i sådan et forhold, men jeg synes, vi skulle tage chancen for at betræde nogle nye stier.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

14) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 55:

Forslag til folketingsbeslutning om ophævelse af tidsubestemt bidragspligt.

Af Tom Behnke (FP) m.fl.
(Fremsat 1/2 94).

Lovforslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Justitsministeren (Erling Olsen):**

Beslutningsforslaget fra medlemmer af Fremskridtspartiet indeholder tre punkter.

Det første går ud på at ophæve tidsubestemt bidrag ved separation og skilsmisse, idet pligtens varighed højst kan udgøre 10 år.

Det er jo sådan, at der altid ved separation eller skilsmisse skal tages stilling til, om en af ægtefællerne skal pålægges pligt til at yde bidrag til den andens underhold. Det kan ske ved en aftale mellem ægtefællerne, hvilket i praksis sker i meget vidt omfang, og de situationer er ikke omfattet af beslutningsforslaget. Indgår ægtefællerne ikke selv en aftale om bidragsspørgsmålet, er det retten, der skal tage stilling til, om der skal fastsættes bidragspligt, og i givet fald til pligtens varighed. Fastsætter retten bidragspligt, skal statsamtet tage stilling til størrelsen af bidraget. Reglerne om afgørelsen af de spørgsmål findes i ægteskabslovens § 50. Efter denne bestemmelse skal retten ved afgørelsen af spørgsmålet om bidragspligt tage hensyn til, om den, der ønsker bidrag, selv kan skaffe sig et efter sine livsvilkår tilstrækkeligt underhold. Endvidere skal der tages hensyn til, om den anden part efter sine økonomiske forhold og de øvrige omstændigheder er i stand til at betale bidrag, og til ægteskabets varighed. Der kan også tages hensyn til, om den, der ønsker bidrag, har behov for støtte til uddannelse eller lignende. Hovedreglen efter ægteskabslovens § 50 er, at retten kun kan pålægge bidragspligt for et bestemt tidsrum, der ikke kan overstige 10 år. Som en undtagelse kan der fastsættes bidragspligt for længere tid end 10 år, herunder tidsubegrænset bidragspligt, hvis der foreligger særlige omstændigheder.

Hovedreglen blev indsat i loven i 1989, og dengang var der mellem alle partier med undtagelse af Fremskridtspartiet enighed om, at det var nødvendigt at opretholde adgangen til at pålægge tidsubegrænset bidragspligt i særlige tilfælde. Fremskridtspartiets holdning var i 1989, at der ikke burde være adgang til at fastsætte bidragspligt for længere tid end 5 år.

Det foreliggende beslutningsforslag indebærer, at der skal gælde en hovedregel om, at bidragspligten ikke kan overstige 10 år, så denne